

Potřetí jsem vyrazila na festival [Za vodou](#), který se ovšem letos konal v Děhylově na loděnici v termínu 15. - 17. června už popáté. Přes soustavné vyhrožování rosníček a naše zoufalé průběžné sledování meteoservertů se tentokrát, na rozdíl od několika předešlých let, neocitl pod vodou ani na chvíli. Uvítací repelentní služba z loňska se také neopakovala, komáří rojení nastalo až v neděli.

Den 1. - rock pro mládež

Páteční večer bývá tradičně laděn trošku rockověji. Letos připadlo zahájení libereckému **Jarretu**, který, koneckonců, jen napravoval minulou neúčast, kdy ze zdravotních důvodů museli na poslední chvíli odřít. Náhradou teď děhylovským divákům věnovali poslední vystoupení v obvyklém složení. Bubeník Honzu Nohu o týden později v Kopřivnici už nahradil Tomáš Fiala. Odehráli spoustu svých hitů od úvodního

Vidět Everest

až po závěrečný

Zvěrokruh

. A stihli by jich ještě více, kdyby jednu chvíli nezlobil zvuk. Marek Štulír duchaplně okomentoval divákům situaci: "

Měl jsem pocit, že jste takový vlažný, a to je proto, že nehrajem

." A přidal několik veselých historek i s konečným konstatováním, že povídání místo hraní by vlastně mohla být

dobrá finta, jak donutit lidi koupit si CD, aby také uslyšeli písničky. Od malého pódia rychlý přesun k velkému - ano, zdejší specialita. Dvě scény na protilehlých stranách louky, účinkující se pravidelně střídají. Ve chvíli, kdy jedni končí, další už mají nadržováno, zvuč

Robert Křesťan a Emil Formánek

foto: Lucy Nováková ©

í a než se diváci přesunou, většinou jsou připraveni, prostojí minimální, posluchačům alespoň nezatuhnou údy - skvělý nápad!

Po chvilce napjatého čekání se tajemně z umělé mlhy vynořili členové kapely **Čechomor**, hlavní hvězdy večera. Jelikož jejich moderní rockové úpravy lidových písní neodbytně zvou k

tanci a pohybu, organizátoři v očekávání bujarého křepčení ani nechystali lavičky. Avšak prostor se zaplnil spíš dekami. Běžně se v nástrojovém obsazení nenecháme překvapit souzněním houslí či harmoniky s elektrickou kytarou a bicími, avšak v písni Zločin dokonce Michal Pavlík vyměnil violoncello za dudy. Zas třeba

Sedem nocí

víc než běžnou lidovku připomínal slušný metal.

Noc byla mladá a závěr koncertu rozhodně neznamenal povel "Do spacáků!" Naopak. Oba dva večery pokračovaly jamem vítajícím bílý den. Do prvního se kromě diváků, muzikantů a zvukařů zapojil i samotný ředitel festivalu, který si za tímto účelem nechal elegantně dopravit kontrabas na čtyřkolce.

Den 2. - od Rammsteinu k popelnícím

Budíček by nemusel být tak drsný. Po nedospané noci už v deset nasadit coby zkoušku aparatury Rammstein? To snad slyšeli i v Ostravě!

Den druhý představuje klasičtější FTC pojetí a v hodinových intervalech se představují stálíce i vycházející hvězdy.

Ostravský písničkář **Jiří Berry Beránek** hraje písně Karla Kryla. Sice ne moc inovativně, ale řada diváků se vděčně nechá unést vlnou nostalgie.

Nezmaři tentokrát nepřijeli z té jihočeské dálky sami. Po tradičních hitech jako *Stromy*, *Řeka* či *Růže*

samozřejmě následoval i titulní z nové desky Kdo si zpívá má do ráje blíž. V půlce písničky *Září*

přišel host -

Miki Ryvola

a následně zahájil svůj blok novinkou z roku 61

Poslední míle

. Zavzpomínal i na bráchu Wabiho, hrajícího už u nebeského ohně, písněmi

Hejna divnejch ptáků

Tunel jménem Čas

. Došlo i na společné zpívání Mikiho, Nezmarů a diváků: refrén písně

V údolí

jsme zvládli v pohodě.

Opět střídání, po starých známých loňský objev: **Jana a Kuň**. Pražská písničkářka Jana

Šteflíčková sice získala Krtečka sama, ale vystoupení s kapelou přináší bohatší zvuk. Dočkali

jsme se kreací kramářských (

Cirku

s Šmelina

), trochu jazzových (

Kobyla

), smutnějších i veselejších, ba i vysloveně hravých (

Dopravní hřiště

). Přestože hrají spolu jen 2 roky, už přes měsíc je na světě i CD

Jablečno

Další Pražáci. Trio **Šantré** přijelo hlavně představit novou desku **2+1** interně zvanou též Vlaštovky. Ovšem Dušan Vainer prací slavil i své narozeniny. Pár písni věnoval přítomným dívkám a ženám, jedna je jasně moje (

Lucy

). U

Kdo vlastně jsem

upozornil na spartakiádní výkon, kdy Inka hraje na jeho kytaru, protože studiová verze se často live provést nedá. Což zdůraznil všem, zejména spoluúčinkujícím, také u písni

Krajina

, aby nepopletli, že jde o verzi 14. Prostě milé, vtipné a šikovné mládí, určitě s mnoha lety úspěšných koncertů před sebou.

Jméno **Feng-yün Song** některým možná mnoho neříká. Zpěvačka čínského původu bydlí už přes 20 let v Praze a češtinu ovládá dobře, jak dokázala svým průvodním slovem. Zpěvem se ovšem snažila za doprovodu

Tria Puo přiblížit zejména lidové písně z

Dálného východu ve své mateřštině. Dramaturgicky jistě zajímavý tah a vybočení ze stereotypu mnoha podobných festivalů.

Následující seskupení netřeba představovat. **Robert Křesťan s Druhou trávou** si *Na španělských schodech*

dal

ještě jedno kafe

a k písni

Good morning friend

lehce poznamenal: "

Mám rád gospely navzdory tomu, že jsem nikdy nebyl křesťan

".

Ještě není tma

upozornila ne na denní dobu, ale na fakt, že zrovna dotáčí desku Dylanovek v české verzi. Po ranní zatažené obloze ani památky a ostré slunce účinkujícím dostatečně zavařilo, důkazem budiž totálně propocená košile.

Wabi Daněk a **Miloš Dvořáček** nastoupili výjimečně na stejné pódium, předvedli tradiční Best of a nabídli tak publiku možnost společného zpívání: *Píseň, co*

mě učil listopad, On the road, Studeňákovi

? Poučen předchozím vývojem ovšem Wabi nic nezanedbal a do žhavých paprsků si v očekávání litrů potu přinesl kromě slunečních brýlí i ručník. V rámci vzpomínkového odpoledne nemohly chybět ani Skunkovy

Montgomery

a

Kříž z plastiku

. K pobavení všech pak geneze narozeninové písničky, kterou vhodně věnuje s mírnými úpravami všem padesátníkům.

Další dramaturgická bomba - fenomenální houslista **Pavel Šporcl** s doprovodem Michala Rezka na piáno. Mladý muž v šátku s modrými houslemi se běžně vyskytuje na evropských i světových koncertech, no na festivalech folkového zaměření nebývá častým zjevem. Však také

pod pódiem nebylo v davech kam šlápnout. Nad vodou se nesly skladby Dvořáka, Smetany, Bacha, Paganiniho, odlehčené komentáři typu: "

Paganini v pěti letech cvičil 12 hodin denně, já v tom věku asi 5 minut - z toho vyplývá, že on to potřeboval
."

V pomalém stmívání program spěje k vrcholu. **Bratři Ebenové** byli uvítáni přeplněnými lavičkami i přilehlými plochami. Kromě samotných tří bratří stanuli v záři reflektorů další tři členové kapely a v různorodém nástrojovém obsazení se linulo muziky až až. Přiznám, že jsem je doteď nějak nevyhledávala, jejich písně mi připadaly melodicky nevýrazné, ale onoho večera mě dostali. I kontaktem s diváky a vtipnými komentáři Marka Ebena (o těch jsem nepochybovala předem). Zazněly skladby

pravdě různorodé, počínaje dětskou hříčkou

Sloni

i s příslušným vysvětlením ohledně neoddiskutovatelného indického původu zmíněných zvířat, kterého se jim kdysi dostalo od jisté posluchačky, přes Ježkovu

Svítá

i oblíbenou

Trampskou

parodii, u které se naopak žádný posluchač nad nelogičností textu "

Mlhavým ránem bosi jdou, kanady vržou na nohou

" nepozastavil. Diváci dostali prostor k realizaci ve zpěvu (no, spíš pokřiku) u

Zprava dobrý

i k rozvinutí představitosti u Markova přednesu písně

Vidíš, vidíš,

kterou na CD zpívá Iva Bittová.

Původně plánovaný zlatý hřeb večera, žel, nevyšel. Vladimír Mišík byl nucen ze zdravotních důvodů dlouhou cestu odříct: Řada diváků reagovala hodně zklamaně na místě i v internetové diskusi. Samozřejmě bylo snahou najít alespoň nějakou náhradu. Nejdřív pozval moderátor Josef Mlok Grim úklidovou službu s odůvodněním, že se někde v prostoru rozbilo pár lahví a mohlo by dojít ke zranění. Z popelářů se ovšem vyklubali **Kuba Kupčík** a další dva učitelé z bubenické školy se strhující popelnicovou bicí etudou. Zachránit závěr se jala i mladá začínající kapela

Flash Steel

band

. Tu pro

změnu vytvořili Mario Šeparovič, jeden z nejlepších saxofonistů Michal Žáček a další členové kapely El Rey. Rozjeli přechod od regulérního koncertu k jamu a roztančili vytrvalce třeba hitem *Hotel California*

. V jednu chvíli se opět zapojil i ředitel Jiří Zapletal, tentokrát na foukačku.

Den 3. - hudební odpoledne pro všechny

Nedělní ráno přineslo další zklamání. Nevěřte, že na folkových a trampských festivalech se potkávají samí kamarádi a čestní lidé. V noci zařádl nenechavec (možná jich bylo víc). Nevím,

nakolik měli pořadatelé šanci uhlídat areál i tábořiště po celou

Kajkery

foto: Lucy Nováková ©

noc, myslím, že se dost snažili. Zloděj byl evidentně šikovný, rozřezal a vykradl stany v přítomnosti spících majitelů. Možná po této zkušenosti opatření příště zpřísní. Třetí den se vyznačuje několika zvláštnostmi. Jednak se nevybírám vstupné, díky čemuž se nedělní odpoledne stává cílem výletníků, cyklistů, maminek s kočárky, venčících s pejsky (ano, na tento festival zvířátka smí). A většinou je věnován mladším nebo méně známým, převážně regionálním vystupujícím. Střídání probíhá po půlhodinách, což vyžaduje od lehce znavených diváků pružnost - ovšem někteří rezignují na přesuny a drží si stabilní pozice.

Zahájila ostravská trampská klasika **Tempo di Vlak**. Během vystoupení se hlediště zaplnilo dalšími příznivci. Vzhledem ke krásnému počasí se pochlubili novinkou

Léto

, ale nevynechali ani známé a oblíbené

Zlatý déšť

a

Lod' na sever

. U té basák Bruml protestoval, že nemůže podat hodnotný umělecký výkon, protože ho zvukaři rozptylují svými tanečními kreacemi..

Kajkery z Frýdku-Místku - folkrocková formace si za 10 let působení získala publikum i několik úspěchů. Možná je to mou změnou vztahu k ne zcela akustickým zvukům, ale po letech se mi fakt začali líbit. Šlape jim to hezky. Nejvíc jsem si oblíbila jejich písničku o tom, co mají všechno pod prostěradlem.

Prerovští **Entuziasté** tvořili nejpočetnější uskupení celého festivalu. Možná proto nastal i drobný problém se zvukem u kláves i mikrofónů, no v konečném důsledku zazněly hezké vokály v písních vlastní autorské dílny Slávka Žaluda i převzatých.

Sourozenecké **Duo D** z Jablonce nad Nisou jsem tady před rokem zaregistrovala jako milý dětský pokus. Letos přijeli o pár soutěží zkušenější a ostřílenější. Snažili se o profesionálnější projev nejen v písních, ale i v doprovodném slovu. Něco z dětskosti zbylo alespoň v písničce pro maminku k narozeninám.

Svůj odborníky hodně probíraný počín **Sudéta** představil písničkář **Petr Linhart**. Hudební příběhy tiše plynuly, prokládal je vysvětlením legend, třeba jak

Devět panen z Herrnwalde

hlídá vlaky. Krásně dotvořil klidnou atmosféru nedělního odpoledne.

Ostravský **Douda band** za 7 let produkce folkrocku s přesahy do jazzu či blues zaznamenal

nejeden úspěch. Skvělý hlas Zuzany Teichmannové sice nezazněl v jedné z novějších písní *Naivní malíř*

, ale měli jsme možnost ho obdivovat ve spoustě dalších, z nichž

Na jabloni

Ioni vítězila i v hitparádě Top Na moll. Kromě toho kapela patří též ke spolupořadatelům festivalu.

Zpátky do trampských osad nás odvedli **Pupkáči** z Lipníku nad Bečvou. Představili se jako proslulí prznitelé trampských písní. S tím si dovolím nesouhlasit, veškerá muzika od nich zněla velice příjemně a klidně jsem si ji dle doporučení nacpala do uší, aby mě nebolely. Přihlížel jim i

Pepa Streichl, který sice letos v Děhylově neúčinkoval, ale přivezl jen tak ukázat své čerstvé CD

Za dveřmi

Ostravský **Šajtar** od folklorních začátků za 9 let své existence podstatně přitvrdil. Široký repertoár obsáhne od lidovek a folkových písní až po klasický rock. Bylo nevšedním zážitkem slyšet s cimbálem třeba *Knockin' on Heavens Door*, Bártovu *On my head*

nebo

Hippy Hippy Shake

Opět Ostraváci - **Celtic Cross**. Mladí, ale skvělí. Kapela po personálních změnách (nejvíce obav o další osud vzbudil odchod skvělé houslistky Radky Tihelkové) jede dál a našlapané irské reely, jigy i airy roztančily neposedné nožky několika fanynek. Ač převážně hráli instrumentálky, předvedli i zpívanou výjimku.

K uzavření celé akce letos pořadatelé zvolili **Hop Trop**. Vystoupení trampské legendy asi nejlépe charakterizoval Samson hned úvodním slovem: "

Nebudeme hrát nic složitýho, budem hrát písničky, pokud někdo chcete zpívat, zpívejte to, co zrovna my, ať to nedopadne až tak nejhůř!

" Opravdu jsme si přezpívali staré i novější pecky a u těch notoricky nejznámějších Huberták testoval diváckou znalost a pozornost. U

Nehrálo se o ceny

začal druhou sloku o pár taktů později - no, chytali jsme se špatně! Tančící děti asociovaly spoustu historek s mladší věkovou skupinou a táboráková pohoda by mohla pokračovat dlouho, no se sedmou večerní nastal neodvratný konec.

Co dodat? Poprosila jsem o závěrečné zhodnocení ředitele festivalu Jiřího Zapletala. Vyjádřil spokojenost s účastí (denně prošlo branami kolem 3000 návštěvníků, což je víc než po minulé roky) i organizací (pořadatelé jsou stabilními zaměstnanci Flash Steel Agency a díky letitým zkušenostem mají profesionální přístup, ví, kdy co je potřeba). Firma Worm music po předloňském debaklu, kdy zvuk na velkém pódiu naprosto vynechával (třeba Spirituál kvintet zněl chvílemi pouze jako duet) a lidé psali, ať je příště neberou, Ioni za trest dostala úkolem vše napravit za sníženou cenu a letos už opravdu předvedla skvělou práci s minimem problémů. Sice se v poslední době festivaly rojí geometrickou řadou a člověk váhá, na kolik jich zvládne vyrazit, ale tento rozhodně za návštěvu stojí.